

Klasikleri Okuyorum

Siyah İnci

1. Baskı: Beyaz Balina Yayınları, 2016
Yeni Baskı: Beyaz Balina Yayınları, 2025

SİYAH İNCİ

Anna Sewell

Özgün adı: Classic Starts: Black Beauty

ISBN: 978-975-999-958-2

Metin © 2005, Lisa Church

İllüstrasyon © 2005, Lucy Corvino

© 2015. Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akçalı Telif Hakları Ajansı
aracılığıyla Sterling Publishing Co., Inc.'den alınmış olup
Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay

Editör: Zarife Biliz

İngilizceden çeviren: Mercan Yurdakuler Uluengin

Son okuma: Arzu Alan

Grafik uygulama: Ayşe Çalışkan

Baskı: Milba Matbaacılık Yayıncılık

Kağıtçılık San. ve Tic. Ltd. Şti.

Cilt: Buluş, İstanbul

Matbaa Sertifika No: 51888

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi

Ömerli Mah. Harmantepe Cad. No: 17 Kat: 4

Arnavutköy / İstanbul

Tel: 0212 544 41 41 Faks: 0212 544 66 70

Yayınevi Sertifika No: 49238 info@beyazbalina.com.tr

Klasikleri Okuyorum

Siyah İnci

*Anna Sewell'in aynı adlı eserinden
Lisa Church tarafından kısaltılarak
kaleme alınmıştır*

Resimleyen: Lucy Corvino

Çeviren: Mercan Yurdakuler Uluengin

İÇİNDEKİLER

I. KISIM

1. BÖLÜM

İlk Yıllarım 9

2. BÖLÜM

Güzel Bir Başlangıç 15

3. BÖLÜM

Zencefil ile Şenbacak 21

4. BÖLÜM

At Sezgisi 27

5. BÖLÜM

Küçük Şeytan 34

6. BÖLÜM

Yangın 38

7. BÖLÜM
Doktoru Getiriyorum 44

8. BÖLÜM
Ayrılık 52

II. KISIM

9. BÖLÜM
Yeni Âdetler 57

10. BÖLÜM
Reuben Smith 65

11. BÖLÜM
Fayton Atları 71

12. BÖLÜM
Hırsız 76

III. KISIM

13. BÖLÜM
At Pazarında 83

14. BÖLÜM
Yaşlı Bir Savaş Atı 89

15. BÖLÜM

Jerry Barker ve Londra’da Bir Fayton Atı 95

16. BÖLÜM

Zavallı Zencefil 102

17. BÖLÜM

İhtiyar Yüzbaşı ve Delifişek 105

18. BÖLÜM

Jerry’nin Yeni Yılı 111

IV. KISIM

19. BÖLÜM

Jakes ile Hanımefendi 120

20. BÖLÜM

Çiftçi Altıncakalp ile Torunu 125

21. BÖLÜM

Son Evim 136

Siz Ne Düşünüyorsunuz? 142

Sonsöz 145

1. BÖLÜM

İlk Yıllarım

İlk hatırladığım yer kocaman, güzel bir çayırdı. Çayırın içinde duru bir gölet vardı; etrafını çevreleyen ağaçlar üzerine eğilip sularına gölge yapardı. Solumuzda sürülmüş bir tarla, sağımızdaysa sahibimizin evi bulunuyordu. Çok güzel bir yerdi.

Çok küçükken annemin yanından hiç ayrılmazdım. Ben biraz daha büyüdükten sonra annem gün boyu çalışıp akşamları gelmeye başladı.

Çayırda altı tayla beraber koşup oynardım ama bazen diğer taylar çifte atıp ısırırdı.

“Beni dinle,” dedi annem günlerden bir gün. “Bu

taylar koşum atı olacaklar. Terbiye edilmemişler. Ama sen soylu bir atşın. Baban da, nine ve dedelerin de iyi huyluydu. Benim ifte attığımı ya da ısırdığımı hiç gördün m? Umarım sen de nazık ve iyi huylu bir at olursun. Hiçbir zaman kötü alışkanlıklar edinme. İşini söylenmeden yap. Tırıs giderken ayaklarını iyice kaldır ve asla ısıрма ya da ifte atma, oyun oynarken bile.”

Annemin sözlerini hiç aklımdan çıkarmadım. Kendisi bilge bir kısraktı ve sahibimiz onu çok severdi. Adı Dřes olduğu halde ona Gözde derdi.

Sahibimiz kapıya geldiğinde annem sevinçle kişneyip ona doğru koşardı. Rengim simsiyah olduğu için sahibimiz bana Arap derdi. Bana ekmek, anneme ise havuç verirdi.

Daha iki yaşıma gelmemiştim ki hayatım boyunca unutamadığım bir şey oldu.

Bir gün çayırda otlarken taylardan en büyüğü, “Tazılar geliyor!” dedi.

“Tavşan buldular,” dedi yakınımızda duran annem. Çok geçmeden dörtnala giden atlılar göründü.

Adamlar aşağıdaki arazide epey yol almışlardı ki köpekler koşup havlamayı kesti.

Yaşlı atlardan biri, yerleri koklayarak etrafa dağılan köpeklere bakıp, “Kokuyu kaybettiler herhalde,” dedi. “Tavşan belki de kurtulur.”

Çok geçmeden köpekler acı acı bağırarak son sürat bize doğru koşmaya başladılar. Korkudan ödü patlamış bir tavşan yanımızdan geçip gitti. Kıyıya doğru atılan köpekler derenin üzerinden atlayıp bize doğru hızla koşuyor, peşleri sıra atlılar geliyordu.

Tavşan, bir çitin altından geçmeye çalıştıysa da başaramadı. Yola doğru gitmeye çalıştı fakat köpekler çok hızlıydı. Derken bir çığlık duyuldu, bu tavşanın sonuydu.

Şaşkınlıktan derenin kıyısında olanları gözden kaçırmıştım. İki güzel at düşmüştü; biri derenin içinde, diğeri çimenlerin üzerindeydi. Binicilerden biri dere-den çıktı; diğeryse yerde hareketsiz yatıyordu.

Sonradan öğrendik ki yerde yatan Bay Gordon’ın tek oğlu George Gordon’dı ve kazada ölmüştü.

Çimenlerin üzerinde yatan siyah at çok kötü yarananmıştı. Adamın biri gidip elinde bir silahla geri döndü. Ortalığı inleyen patlamadan sonra her şey sessizliğe gömüldü.

Siyah at artık hareket etmiyordu. Annem altüst olmuştu, üzgün görünüyordu. O atı çok uzun zamandır tanıdığını söyledi. Rob Roy iyi bir attı. O günden sonra annem arazinin o kısmına hiç uğramadı.

Sahibim bana dört yaşına kadar baktı. Tam o sıralar Bay Gordon beni görmeye geldi. Gözlerimi, ağzımı, bacaklarımı kontrol etti. Sonra beni yürüttü, tırısı kaldırdı, dörtmala koşturdu. Siyah tüylerim yumuşacık ve pırıl pırıldı. Ayaklarımdan biri beyazdı ve alnımda da çok güzel bir beyaz yıldız vardı.

“Terbiye edilince çok iyi bir at olacak,” dedi. Terbiye edilmek sırtıma eyer, başıma yular, dizgin takılması, sırtımda bir adam, kadın ya da çocuk taşımam, sahibimin komutlarını dinlemem demekti. Ayrıca koşumları bir kez taktıktan sonra sevinçten zıplayamayacağımı ve yorulsam dahi yere yatamayacağımı anlamam gerekiyordu.

Öğrenecek çok şeyim vardı. En fenası da yulara ve gеме alışmaktı. Ama sahibimin tatlı sözleri ve bir kova yulaf sayesinde bunları takmalarına izin verdim. Sahibim beni bir nalbanda götürdü; o da ayaklarıma demir nallar çaktı. Canımı acıtmıyorlardı ama ayaklarım kaskatı kesilip ağırlaşmıştı.

Bunlardan başka boynuma hamut, gözlerime de önümden başka yere bakmamı engelleyen at gözlükleri takmayı öğrendim. Kuyruğumu bile rahat bırakmadılar. Kayışlı ufak bir eyer yüzünden kuyruğum bükülüp ufacık bir delikten geçmek zorunda kalıyordu. Çifte atmayı hiç bu kadar istememiştim! Fakat tabii ki iyi kalpli sahibime çifte atmadım. Zamanla bütün bunlara alıştım.

Derken sahibim beni iki haftalığına komşu çiftliklerden birine gönderdi. Burada koyunlar ve ineklerle birlikte bir çayırdaki sessiz sakin otliyordum. Bacasından buram buram dumanlar çıkan, uzun, kara bir tren geldi. İlk başta korktum ama gün boyu o kadar çok tren geçti ki sonunda alıştım. İnekler tren geçerken kafalarını bile kaldırmıyor, otlamayı

süzdürüyorlardı. Böylece ben de aynen inekler ve koyunlar gibi, trenleri yok saymaya başladım.

Araba çekmeyi de öğrendikten sonra nihayet terbiye edilmiş oldum. Artık yeni sahibime hazırdım. Annem bana dünya üzerinde çeşit çeşit insan olduğunu söyledi: Kimileri iyiydi, kimileriyse budala. İyi ellere düşeceğimi umuyordu. Gel gör ki bir at kendisini kimin satın alacağını ya da kimin süreceğini asla bilemezdi. “Bu bir şans meselesidir,” dedi. “Sen sen ol, her zaman elinden gelenin en iyisini yap, iyi bir namın olsun.”

2. BÖLÜM

Güzel Bir Başlangıç

Mayıs ayının başlarında bir adam gelip beni aldı ve yeni yuvama, Bay Gordon'ın çiftliğine götürdü. Götürüldüğüm ahır çok ferahtı. Diğer üç bölme daha ufak olduğu için ilk bölmeye yerleştirildim. Buraya serbest bölme deniyordu, çünkü buraya konan atlar bağlanmıyordu. Adam bana bol miktarda güzel, lezzetli yulaf verdi, sırtımı okşadı, tatlı tatlı konuştu ve gitti.

Yanımdaki bölmeye baktım. Bu bölmede küçük, şişman, gri bir midilli duruyordu. Bana, “Nasılsın? Adın ne?” dedi ve ipinin izin verdiği ölçüde dönerek,

“Benim adım Şenbacak. Sen komşum mu olacaksın?” diye sordu.

“Evet,” dedim.

“O zaman,” dedi, “umarım iyi huylusundur. Isıran komşulardan hiç hoşlanmam.”

Tam o sırada uzun boylu, güzel bir doru kısrak bana seslendi. “Demek beni evimden eden tay sensin!”

“Kusura bakma,” dedim, “ama benim bu olayla bir ilgim yok. Beni buraya bir adam getirdi. Bugüne kadar hiç kavga etmedim. Şimdi de kavga çıkarmak istemem.”

“Bakalım,” dedi, “göreceğiz.”

Ona yanıt vermedim.

Öğleden sonra kısrak dışarı çıkınca Şenbacak bana onun hikâyesini anlattı.

“Zencefil’in berbat bir ısırma huyu var. Bir kere sinde James’in kolunu ısırdı! Eskiden Bayan Flora ile Bayan Jessie bana binmeye gelir, beni çok severlerdi. Gelirken de hep elma ve havuç getirirlerdi. Sen ısırımıyorsan belki yine gelirler.”

Şenbacak’a hiç kimseyi ısırmadığımı ve Zencefil’in neden böyle bir şey yaptığını anlamadığımı söyledim.

“Dediğine göre, bugüne kadar kimse ona iyi davranmadığı için ısıırıyormuş. Ama buradaki herkes ona iyi davranıyor. Artık düzelmesi gerekir.”

Şenbacak sözlerini sürdürdü. “Ben on iki yaşındayım ve bir at için dünya üzerinde buradan daha güzel bir yer olmadığını söyleyebilirim. John on dört yıldır burada ve kendisi bu civarın en iyi seyisidir. James’den daha iyi kalpli bir çocuk da bulamazsın. Onun için merak etme. Zencefil’in bu bölmeden çıkarılması tamamen kendi hatası.”

Ahırların yakınındaki kulübede arabacımız John Manly oturuyordu. Oradaki ilk sabahımda Bay Gordon John’a beni koşturmasını söyledi. John beni başta yavaş yürüttü, sonra tırıs götürdü, derken dörtnala kaldırdı. Bay Gordon ve karısıyla karışlaştığımızda sahibim, “Ee John, nasıl gidiyor?” diye sordu.

“Bir ceylan kadar hızlı! Dizginleri hafifçe dokundurduğun an fırlıyor. Tavşan avladıkları yere